

§ 1.

Pro spolek Deutscher Theaterverein in Prag nařizuje se příročí do 30. června 1939.

§ 2.

Příročí postihuje všechny pohledávky vzniklé před jeho účinností, jakož i jejich úroky a jiné příslušenství.

§ 3.

(1) Řízení o žalobách na plnění pohledávek postižených příročím buď z úřední moci nebo na návrh na dobu příročí přerušeno.

(2) Exekuční úkony, včetně exekuce zajišťovací, ve prospěch pohledávek postižených příročím nesmějí býti po dobu příročí povolovány a povolené úkony nesmějí býti v té době vykonány. V exekučním řízení zahájeném k vydobytí nebo k zajištění takových pohledávek nesmí býti pokračováno. Prozatímní opatření mohou však býti povolována a prováděna.

§ 4.

V době příročí nesmí býti na jmění spolku prohlášen konkurs. Rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu odloží soud z moci úřední nebo na návrh na dobu po 30. červnu 1939.

§ 5.

Doba příročí se nevztahuje do lhůt promlčecích ani do jiných lhůt, jichž uplynutí je podle zákona pro věřitele spojeno s právní újmou.

§ 6.

Toto nařízení platí jen v zemích České a Moravskoslezské a nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r. Syrový v. r.

Dr. Fischer v. r. Ing. Eliáš v. r.

Dr. Kalfus v. r. Čipera v. r.

Dr. Kapras v. r. Dr. Feierabend v. r.

Dr. Krejčí v. r. Dr. Klumpar v. r.

Dr. Šádek v. r. Dr. Havelka v. r.

28.

Vládní nařízení

ze dne 24. února 1939,

jinž se přechodně upravují náhrady stěhovacích výloh státních zaměstnanců a učitelů národních škol, jakož i některé otázky náhrady služebních výloh.

Vláda republiky Česko-Slovenské nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

§ 1.

Toto nařízení platí

a) pro státní zaměstnance včítajíc v to i soudce (§§ 36 a 47 vládního nařízení ze dne 21. prosince 1938, č. 380 Sb. z. a n., o úsporných opatřeních personálních) v činné státní službě, pokud mají nárok na náhradu stěhovacích výloh podle dosavadních předpisů,

b) pro učitele národních škol (§ 1 učitelského zákona ze dne 24. června 1926, č. 104 Sb. z. a n.) v činné službě, pokud nespádají pod písm. a).

§ 2.

Stěhovacími výlohami rozumí nařízení nutné skutečné výdaje prokazatelně vzniklé přestěhováním zaměstnancovým (členů jeho rodiny) z jeho dosavadního působiště do jeho nového trvalého působiště.

§ 3.

Náhradou stěhovacích výloh rozumí nařízení:

a) náhradu jízdného pro zaměstnance samého a pro členy jeho rodiny, po případě pro jednu pomocnici v domácnosti, a to podle platných předpisů,

b) náhradu výloh za přepravu zavazadel podle platných předpisů o stěhování,

c) dietu s případným nocležným podle doby, již bylo nutně potřebí k jízdě z dosavadního působiště zaměstnancova do jeho nového trvalého působiště,

d) náhradu skutečných výloh za stěhování bytového zařízení a svršků; z náhrady je vyloučeno stěhování zásob paliva, hospodářského inventáře a podobné,

e) paušální odškodné jiných výdajů spojených s přestěhováním do výše 400 K u ženatých zaměstnanců, 100 K u svobodných zaměstnanců, pokud je to podle úvahy rozhodujícího úřadu odůvodněno.

§ 4.

(1) Skutečné výlohy za stěhování bytového zařízení a svršků zaměstnance (členů jeho rodiny) hradí se nejvýše do této váhy:

	ženatých		svobodných	
	s vlastním bytovým zařízením (bytovým zařízením členů rodiny) v míře nutné alespoň k jednoduchému zařízení rodinného bytu	bez něho	s vlastním bytovým zařízením v míře nutné alespoň k jednoduchému zařízení bytu	bez něho
u zaměstnanců	kg			
u úředníků mimo platové stupnice a u úředníků (důstojníků) 1. a 2. platové stupnice	8000	3000	4000	1500
u úředníků (důstojníků) 3., 4. a 5. platové stupnice	6000	2400	3000	1200
u úředníků (důstojníků) 6. a 7., pokud se týče 8. platové stupnice	4500	1600	2000	800
u ostatních zaměstnanců	3500	1000	1700	500

(2) Bylo-li stěhování provedeno nábytkovým vozem, přísluší náhrada podle prokázané váhy stěhovaných předmětů podle odstavce 1, nejvýše však:

za nábytkový(é) vůz (vozy)	o délce metrů	při váze kg	
		od	do
jeden	5	1500	2500
jeden	6	2500	3000
jeden	7	3000	4000
jeden	8	4000	5000
dva	7	5000	8000

(3) Pokud se z tohoto nařízení jinak nepodává, platí o náhradě skutečných výloh za stěhování bytového zařízení a svršků předpisy dosud platné.

§ 5.

(1) Členy zaměstnancovy rodiny rozumí nařízení manželku žijící se zaměstnancem ve společné domácnosti a jeho děti, na něž mu přísluší výchovné.

(2) Ovdovělí a rozvedení (rozloučení) zaměstnanci mužského pohlaví s dětmi podle odstavce 1, jakož i ovdovělé zaměstnankyně s takovými dětmi jsou na roveň postaveni zaměstnancům ženatým, ostatní svobodným.

§ 6.

(1) Nárok na náhradu stěhovacích výloh přísluší zaměstnanci jen

a) nedošlo-li k přeložení v zájmu zaměstnancově (členů jeho rodiny),

b) nejde-li o přeložení, k němuž zaměstnanec zavdal podnět neuspokojivým výkonem služby nebo chováním, jež se vážně přiči jeho úředním (služebním) povinností, po případě k němuž zavadali příslušníci jeho rodiny (domácnosti) svým chováním.

(2) Za předpokladů stanovených v tomto nařízení přísluší státnímu zaměstnanci nárok na náhradu stěhovacích výloh i při převedení podle § 2 vládního nařízení ze dne 21. prosince 1938, č. 379 Sb. z. a n., o úpravě některých personálních poměrů ve veřejné správě. O nároku tomto rozhoduje úřad, který byl dosud příslušným k rozhodování o zaměstnancových nárocích toho druhu; náklad se hradí z rozpočtových prostředků resortu, který určil, že zaměstnanec má být převeden.

(3) Zaměstnanci nepřísluší nárok na náhradu stěhovacích výloh podle § 3, písm. b) a d), pokud mu (členům jeho rodiny) byla poskytnuta možnost stěhovat se bezplatnou hromadnou stěhovací akcí.

§ 7.

(1) Ženatému zaměstnanci, který měl v dosavadním působišti nebo v jeho blízkosti zařízenou domácnost, již sdílel se členy své rodiny, může, jsou-li u něho splněny podmínky nároku podle § 6, odst. 1 a 2, býti poskytnuto odškodné vyšších výloh, které mu vznikly tím, že byv přeložen (převeden) do jiného trvalého působiště, nemůže do něho nebo do jeho blízkosti přestěhovatí bytové zařízení domácnosti své rodiny z důvodů netkvících ve vůli jeho (členů jeho rodiny).

(2) Odškodné podle odstavce 1 činí za prvých 14 dnů nejvýše normální dietu s nocležným, za ostatní dobu, ne však více než za 6 měsíců, nejvýše poloviční normální dietu a poloviční nocležné.

(3) Odškodné nelze poskytnouti za dny, za něž zaměstnanci příslušející cestovní požitky neb obdobné náhrady služebních výloh, za dny dovolených, za dny neodůvodněné nepřítomnosti ve službě a za dny pobytu u rodiny.

(4) Ubytoval-li se ženatý zaměstnanec se souhlasem služebního úřadu v místě vzdáleném více než 4 km od obce, v níž je jeho úřední (služební) působiště, může mu v odůvodněných případech, jsou-li u něho splněny podmínky nároku podle § 6, odst. 1 a 2, býti poskytnuta náhrada za nutné denní jízdy z bydliště do působiště a zpět nejlevnějším hromadným dopravním prostředkem po dobu, než mu bude možno přestěhovatí členy rodiny do obce působiště nebo do jiné blízké obce, ne však déle než do konce roku 1939.

§ 8.

Zaměstnanci, u něhož jsou splněny podmínky nároku podle § 6, odst. 1 a 2, hradí se nájemné za dobu ode dne skutečného vyklizení bytu v místě dosavadního působiště do dne, do kterého byl podle platných předpisů povinen zaplatiti a prokazatelně také skutečně zaplatil nájemné, pokud se tohoto výdaje nemohl jinak vyvarovati. Náhrada nájemného se vyměří nejvýše trojnásobkem měsíční částky dosavadního činovného, pokud se týče částí platu činovnému odpovídající.

§ 9.

Náhrada služebních výloh nemůže býti zaměstnanci poskytnuta nad míru vyplývající ze stavu, jaký by přicházel v úvahu, kdyby zaměstnanec postupoval s náležitou hospodárností a opatroval jen své nutné potřeby v nezbytném rozsahu, a to co nejúčelněji a pokud možno s nejmenším nákladem.

§ 10.

Ústřední úřad může v dohodě s ministerstvem financí určit, kdy kromě případů stanovených v tomto nařízení a pokud lze poskytnouti náhradu služebních výloh za zvláštních výjimečných okolností nebo v případech hodných zvláštního zřetele.

§ 11.

(1) Po dobu účinnosti tohoto nařízení nepatří o předmětech jím upravovaných dosavadní předpisy, pokud se jich jako platných předpisů tohoto nařízení nedovolává, zejména nepatří dekret dvorské komory ze dne 13. září 1804, sb. zák. pol., sv. 22, č. 31.

(2) Toto nařízení platí jen v zemích České a Moravskoslezské, nabývá účinnosti dnem 1. března 1939 a pozbývá jí dnem, jež stanoví vláda vyhláškou uveřejněnou ve Sbírce zákonů a nařízení, nejpozději však dnem 31. prosince 1939; provedou je všichni členové vlády, jejichž působnost se vztahuje na zemi Českou a zemi Moravskoslezskou.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Čipera v. r.
Dr. Kapras v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Šádek v. r.	Dr. Havejka v. r.

29.

Nařízení zemského presidenta v Praze ze dne 22. února 1939,

jímž se odvolává nařízení zemského presidenta v Praze ze dne 15. září 1938, č. 174 Sb. z. a n., o zákazu a zastavení oprávnění držeti nebo nositi zbraně a střelivo a zákazu držeti výbušiny.

§ 1.

Nařízení zemského presidenta v Praze ze dne 15. září 1938, č. 66.422 pres., č. 174 Sb. z. a n., o zákazu a zastavení oprávnění držeti nebo nositi zbraně a střelivo a zákazu držeti výbušiny, se odvolává.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. Sobotka v. r.